

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a JUDr. Milana Podhrázkého ve věci žalobkyně **P. M., s.r.o.**, se sídlem x, zastoupené Mgr. Petrou Kudláčkovou, advokátkou se sídlem Písková 2114/29, 143 00 Praha 4, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2013, č. j. 1189/2013-900000-302,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2013, č. j. 1189/2013-900000-302, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 13.200,- Kč k rukám její právní zástupkyně Mgr. Petry Kudláčkové, advokátky, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný její odvolání proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 27. 11. 2012, č. j. 13088-2/2012-170100-21 zamítl a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím Celní ředitelství Praha zastavilo s odkazem na ustanovení § 106 odst. 1 písm. e) a § 168 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), řízení o odvolání žalobkyně proti zajišťovacímu příkazu vydanému Celním úřadem Kladno dne 2. 8. 2012 pod č. j. 24256/2012-176900-024. Tímto zajišťovacím příkazem zajistil podle § 167 odst. 1 daňového řádu celní úřad částku 7.080.547 Kč na dosud nestanovenou spotřební daň za zdaňovací období červenec 2012, a to pro pominutí důvodů, pro které bylo zajištění daně uplatněno, jelikož se napadený zajišťovací příkaz stal v důsledku

vyměření daně a převedení zajištěné částky na její úhradu podle ust. § 168 odst. 4 daňového řádu neúčinným.

Žalobkyně argumentovala nedostatkem důvodů pro vydání zajišťovacího příkazu, jež považuje za nadbytečné zatěžování své osoby, a dále též nesprávností zastavení odvolacího řízení, v němž spatřovala porušení zásady dvojinstančnosti řízení, porušení zákazu libovůle a porušení práva na spravedlivý proces. Ukončení odvolacího řízení bez meritorního projednání podaného odvolání považuje i s ohledem na značné trvání odvolacího řízení před Generálním ředitelstvím cel za šikanózní postup, v jehož důsledku jí byla zadržována poskytnutá jistota. Z uvedených důvodů navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a současně i zrušení rozhodnutí vydaného Celním ředitelstvím Praha.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že se s názorem žalobkyně neztotožnil a navrhl zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu soud zjistil, že napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodoval o odvolání podanému proti rozhodnutí odvolacího orgánu o zastavení odvolacího řízení proti zmiňovanému zajišťovacímu příkazu vydanému dne 2. 8. 2012 pod č. j. 24256/2012-176900-024 Celním úřadem Kladno s odůvodněním, že v řízení nelze pokračovat z důvodu stanoveného v § 168 odst. 4 d. ř., neboť dnem stanovení daně zanikla účinnost zajišťovacího příkazu. Rozhodnutí vydané dne 27. 11. 2012 Celním ředitelstvím Praha jako odvolacím orgánem pod č. j. 13088-2/2012-170100-21 obsahuje poučení, podle kterého lze proti uvedenému rozhodnutí podat podle § 109 odst. 3 a 4 daňového řádu odvolání ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho doručení s tím, že ve smyslu § 114 odst. 1 daňového řádu je odvolacím orgánem žalovaný. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodnutí Celního ředitelství Praha věcně přezkoumal. Napadené rozhodnutí ani odvolání proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha neobsahují (stejně jako podaná žaloba a vyjádření žalovaného k ní) žádnou zmínku o důvodech, proč by mělo být přípustné vedení odvolacího řízení proti rozhodnutí odvolacího orgánu.

Podle § 116 odst. 4 daňového řádu se proti rozhodnutí odvolacího orgánu nelze dále odvolat.

Podle § 110 odst. 2 daňového řádu, je-li v poučení připuštěno odvolání i tehdy, kdy je zákon nepřipouští, a je-li podáno odvolání, řízení o odvolání se zastaví.

Podle § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu správce daně, jehož rozhodnutí je odvoláním napadeno, odvolání zamítne a zastaví odvolací řízení, pokud je podané odvolání nepřípustné nebo bylo podáno po lhůtě.

Zdejší soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), který v rozsudku ze dne 20. 10. 2004, č. j. 1 Afs 37/2004-41, konstatoval, že „nepřípustnost odvolání je podle § 49 odst. 2 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, důvodem pro zamítnutí odvolání, aniž by bylo odvoláním napadené rozhodnutí přezkoumáno a byla zkoumána opodstatněnost důvodů v odvolání uvedených. Rozhodnutí o zamítnutí odvolání pak náleží do pravomoci správce daně, proti jehož rozhodnutí odvolání směřuje (§ 49 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků). Pokud by věc byla předložena odvolacímu orgánu a ten v průběhu odvolacího řízení zjistí, že jsou splněny u správce daně podmínky pro rozhodnutí podle § 49 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, nemůže sám rozhodnout a je jeho povinností vrátit věc k rozhodnutí s odůvodněním a pokyny pro další řízení správci daně, který je právním názorem odvolacího orgánu vázán (§ 50 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků). Jestliže žalovaný podané odvolání žalobkyně posoudil meritorně a zamítl je pro nedůvodnost odvolacích důvodů, učinil tak v rozporu se zákonem o správě daní a poplatků.“

Pokud žalovaný namísto toho, aby v situaci, kdy měl zjistit, že podané odvolání je nepřipustné a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně, přezkoumával odvoláním napadené rozhodnutí a usuzoval na zákonnost postupu odvolacího orgánu, ačkoliv podané odvolání nemohlo založit přezkum napadeného rozhodnutí ani pravomoc žalovaného k rozhodnutí o odvolání, pak jde o vadu takového charakteru a závažnosti, která soudu bránila přezkoumávat zákonnost úsudku žalovaného o zákonnosti postupu správce daně, která byla v žalobě namítána. Je proto povinností krajského soudu k této vadě přihlídnout, i když nebyla žalobou namítána.

Před obdobnou situací, jako ve zmíněném rozsudku NSS, stojí Krajský soud v Praze i v tomto případě, kdy je po něm žádán věcný přezkum rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodoval o odvolání podaném proti rozhodnutí odvolacího orgánu. Jak ovšem jednoznačně stanoví § 116 odst. 4 daňového řádu, proti takovému rozhodnutí se odvolat nelze, tj. podané odvolání jako nepřipustné nemělo být žalovaným vůbec věcně projednáno. Na tom nemůže nic změnit ani nesprávné poučení připojené k rozhodnutí Celního ředitelství Praha, neboť obdoba ustanovení § 32 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění zákona č. 304/2009 Sb., které do 31. 12. 2010 stanovilo, že: „*Je-li v poučení připuštěn opravný prostředek i tehdy, kdy jej zákon nepřipouští, projedná se tento opravný prostředek podaný ve shodě s poučením, jako by jej zákon připouštěl.*“, do daňového řádu účinného v době běhu řízení před žalovaným převzato nebylo a aplikaci zákona o správě daní a poplatků v té době bránilo přechodné ustanovení § 264 odst. 1 daňového řádu.

Za těchto okolností tudíž měl žalovaný odvolání proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel zamítnout a zastavit odvolací řízení s odkazem na nepřipustnost odvolání podle § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Pokud tak neučinil, měl mu věc k takovému rozhodnutí s příslušnými pokyny vrátit žalovaný podle § 116 odst. 3 daňového řádu. V žádném případě však neměl napadené odvolání žalovaný přezkoumávat věcně.

S ohledem na učiněné závěry soudu nezbylo než přistoupit k zrušení napadeného rozhodnutí pro závažnou procesní vadu z moci úřední i bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 13.200,- Kč. Tuto částku tvoří tři úkony právní služby po 3.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky žalobkyně – § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif)], dále tři paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky a zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. dubna 2015

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová